

der havde under 3 Kr., ogsaa de, der oppebare noget saadant som 44 Øre, 50 Øre, nogle og tres Øre pr. Dag, alle de, der den Gang som nu havde under 1 Kr. pr. Dag, ved Vedtagelsen af det ærede Medlems Forslag skulde kunne naa op til en Dagløn af 3 Kr., se vi alle, at saa vilde det være en absolut radikal Forandring i de paa-gældende Arbejders Lønningsforhold, der vilde indtræde. Vi Forslagsstillere have ikke ment at kunne gaa dertil, idet vi have den Opfattelse, at de Arbejdere, som saaledes have under 1 Kr. pr. Dag, i de Stillinger, i hvilke de staa, vanskelig ja vel ganske umuligt ville kunne gøre Fyldest for en Dagløn paa 3 Kr. Iblandt disse Folk ere Ledvogtere, som gennemgaaende eller ofte ere svagelige Folk, der ikke kunne udrette andet eller mere anstren-gende Arbejde; den Løn, de faa, er ganske vist lille, og den trænger til at forhøjes, men saa meget er i hvert Fald vist, at en saa omfattende Forhøjelse som den, det ærede Medlem bragte i Forslag, vilde næppe være rigtig. De vilde nemlig næppe kunne gøre Fyldest for de 3 Kr. i de Stillinger, de sidde i. Vi have, som sagt, ikke i væsentlig Grad villet rokke ved de Lønforhold, som nu en Gang ere indførte. Ganske vist vil Følgen af vort Forslag, hvis det bliver gennemført, blive den, at de Arbejdere, der have over 2 Kr. 55 Ø., ville faa en Lønforhøjelse til 3 Kr. De ville derved komme til at rykke nærmere op til de Arbejdere, der i Forvejen have 3 Kr. og derover, og derved vil der ganske vist ske en Slags Forskydning eller Forandring i den bestaaende Skala, men den er jo dog alligevel ikke væsentlig. Og ganske vist er det ogsaa saa, at naar en Arbejder, der har under 1 Kr. pr. Dag, faar et Tillæg af 35 Ø., og en Arbejder, der har 1 Kr. 50 Ø. pr. Dag, ligeledes faar et Tillæg af 35 Ø., da bliver dette Tillæg forholdsvis større for den første end for den sidste, saa der er ogsaa en lille Forskydning, men i alt væsentligt ere vi dog i det Forslag, vi ere fremkomne med, bleve staaende ved den Lønningsskala, der nu en Gang er fastslaaet. En Minimaldagløn maa vi erklære os som principielle Modstandere af. Der kunde have været Tale om, at vi skulde have gjort Lønningstillæget noget større, end det er, have sat det til 50 Øre i Stedet for 35 Øre, og enkelte have vel ogsaa næret Ønske i saa Henseende. Imidlertid, vi have begrænset os, navnlig af den Grund, at vi ønskede, at Loven skulde blive gennemført, for at vi kunde komme de Arbejderklasser, hvor-

om Talen er, til Hjælp. Men idet vi ønskede, at Loven skulde gennemføres, maatte vi ogsaa tage Konsekvenserne deraf, saa maatte vi ogsaa begrænse vore Krav, bringe dem ned til det, som er opnaeligt i en Lov, og de 35 Øre ville formentlig være et saa beskedent Krav, at selv de, der ere Modstandere af Lønningsforhøjelser paa det omhandlede Omraade, i hvert Fald saa nogenlunde kunne finde Kravet rimeligt. — Dernæst ere de to Forslag væsentlig forskellige med Hensyn til Omfanget. Det ærede Medlem havde blandt andet i sit Forslag optaget en Bestemmelse om, at en Del af Pengene skulde anvendes til Forhøjelse af Børneunderstøttelse. Vi have ikke medtaget noget derom. Vi have nemlig ment, at dette Spørgsmaal lettest og rigtigst burde løses i hvert enkelt Tilfælde paa Finansloven. Vi have altsaa ladet det ligge. Det ærede Medlem havde ligeledes paa sit Forslag ikke blot de daglønnede faste Statsarbejdere, men ogsaa de daglønnede midlertidige Statsarbejdere, hvis Antal udgør ca. 2,300, et ret betydeligt Antal for øvrigt. Idet disse kom med, blev den finansielle Virkning af Forslaget selvfølgelig betydeligt større. Vi have ikke ment at kunne medtage disse midlertidige, daglønnede Arbejdere, vi have været af den Opfattelse, at de Arbejdere, der stode i Statens Tjeneste den ene Dag og arbejdede hos en privat Arbejdsgiver den anden Dag, som altsaa saa at sige kom og gik, stode i et alt for løst Forhold til Statskassen til, at man kunde indlade sig paa at give dem Lønningstillæg. Vi have derfor begrænset vort Forslag til at gælde Statens faste daglønnede Arbejdere. Man vil ogsaa erindre, at det ærede Medlems Forslag indeholder en Bestemmelse om, at faste daglønnede Statsarbejdere skulde have Ret til at faa en Uges Ferie hvert Aar, uden at der derfor skulde afkortes dem noget i deres Arbejds løn. Vi have ikke ment at turde medtage dette. Vi kunne egentlig nok ønske ogsaa at faa denne Bestemmelse, men da det var vort Ønske at faa Forslaget gennemført, begrænsede vi vort Krav og resignerede over for dette Punkt. Det ærede Medlem havde desuden paa sit Forslag opført Lønnen for de timelønnede Arbejdere til 30 Øre Timen. Efter vort Forslag have vi ogsaa faaet dem med. Dette er i hvert Fald Meningen, men det kan være, at Lovforslagets Ordlyd ikke udtrykker det heldigt. De timelønnede Arbejdere ere jo nærmest Arbejdere i Statsbanedriftens Maskinafdeling, og det er Forslagsstillernes Mening, at disse Folk